

נתגלו עצמות של מאות רבות דיינוזארס, ומה שנראה לחכמי הטבע שהעצמות הם מלפני מיליוני שנים, האף שידוע לן שנברא העולם מלפני חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש שנים בלבד, אין בזה כל קושיא, אפילו נניח את דיוק בדיקות המדעים שאינו מוכרח מצד עצמו. שהרי מצינו אדם צעיר שקפץ עליו זקנה באופן פתאומי, וכל תכונת גופו נשתנה ונהפך לזקן האף שהוא רך בשנים, וכמו אצל בן עזאי הרי אני כבן שבעים שנה, וכמו אצל ניצולי החרבן אירופה (השואה), ואם מצד דבר טבעית או יתכן מצד דבר נסית מ"מ אין מניעה מכך שיזדקנו האברים שנתגלו כאילו הם מלפני מיליוני שנים ובאמת הם מלפני חמשת אלפים שנה בלבד.

ויש עלינו לבאר, לאיזה צורך נבראו, ולמה כלו וכחיום אינם, ומתי.

ונקדים, שיש להסתפק בבריאת כל החיות והבמהות למיניהם, לאיזה צורך האדם נבראו, ותינח שור וחמור שהאדם עובד בהם את האדמה ועוד השתמשויות רבות, מ"מ החיות כגון ארי וזאב וכדו', וכל מיני בעלי חיים לאין מספר לאיזה תועלת האדם נבראו.

ונראה, שהרי מבואר בחז"ל היינו יכולים ללמוד ענייני המדות מהחיות, נראה בעומק דבר זה שכל מדה ומדה הוא מדותיו של הקב"ה כביכול, מה הוא אף אתה, וכגון הוי גבור כארי, היינו שאדם מחוייב להתדמות לקונו במה שהקב"ה יש לו מדת הגבורה, הא-ל הגדול הגבור והנורא, ואם אין לפני האדם דוגמא של שיא הגבורה לעולם לא יתכן שיקנה את מדת הגבורה בתכליתו, שאדם לעולם מוגבל בהשגת המדות כפי שיעור ראיית עיני ושכלו של היכולת לאותו מידה להתקיים בשיאה.

ונראה, שמדת הקב"ה של גבורה מתפשטת בעליונים דרך פני הארי במעשה המרכבה, ובתחתונים באדם כדוד ושמשון, ובחיות בארי, ואף בצומח ובדומם יתכן ביטוי של מדת הגבורה.

ונראה, שריבוי מיני בעלי חיים לאין ספור, הם ביטויים והתגשמויות של מדותיו ית' כל אחד ואחד במדה אחרת, וא' מסיבת היותם נבראים בכדי שאדם יוכל ללמוד מהם להתדמות מהם במדותיו של הקב"ה, הוי עז כנמר ורץ כצבי וכו', ור"ל שרק על ידי העיון בחיות יוכל האדם לקנות אותן המדות כפי שצריך לו לתיקונו.

איזהו גבור הכובש את יצרו, ונראה בזה, שכל ההשפעה ניתנה בידי האדם, ואם רק כובש את יצרו, גורם שפע לעצמו ולעולם כולו של גבורה בכל העולמות, ואם להיפך ואינו כובש את יצרו הרי בזה מחליש את כח הגבורה בכל העולמות. ולכן עתניאל בן קנז שלכד את קרית ספר דרשו חז"ל שאלו ג' מאות הלכות שנשתכחו באבלו של משה והדרן בפילפולו. והיינו, שעל ידי גבורתו בכח התורה, גרם להשפיע על עצמו שפע של גבורה שעל ידיו ניצח במלחמת קרית ספר.

ונראה עוד בזה, שמכת דבר בעולם, ור"ל מה שבהמות וחיות מתים במגיפה, ואפילו חיות שאין להם בעלים ואף אין להם בחירה, אלא שמגפותם הוא מצד הקלקול של האדם באותו מדה שהם חיים הכח השפע של אותו מדה, ואם בני אדם אינם כובשים את יצרו, וגורמים לקלקול בשפע של מדת הגבורה בעולם, דבר זה מביא בעקבותיו מגיפת האריות וכדו'.

ואם רק נוכל לדעת איזה מדה משקף הדיינוזאוס בעולם, אם נמצא קלקול האדם באותו מדה נוכל לשער סיבת חורבן מינם.

דבר היחיד שהוא ברור מגילוי עצמותיהם הוא, שאין בכל הארץ בריה גדול כמוהו, אולם ה"בלו ווייל" בים הוא עוד יותר גדול הימנו.

ולכן יתכן שדיינוזאוס היו משקפים מדת הגדולה בעולם, הא-ל הגדול, ובקלקול האדם במדת גדולה נחרבה מינם מן הארץ.

גדלות האדם בקומתו הגופני הוא כנגד גדלות האדם בקומת הרוחני, ולכן אדם הראשון היתה קומתו קודם החטא עד לשמים, ולאחר החטא נתמעט קומתו על למאה אמה, כמבואר במדרש הובא ברמב"ן על הפסוק בבני האלקים שלקחו את בנות האדם, עיי"ש.

וברמב"ן מבואר שם שבני אלקים היינו אדם שת ואנוש שהיה קומתן בגדולה, ולאחר שבדור אנוש טעו בעבודה זרה נחשל המין והתחיל רפיון וחולשה בקומתן.

חטא דור המבול בשרשו היה נפילת האדם מגדלותו. בשורש החטא היה בלקח בני האלוקים את בנות האדם לנשים. וברמב"ן שם מבואר, על דרך דברי רשב"י במדרש רבה, שבני אלקים היינו בני הדיינים הגדולים בהם, ול' רשב"י אין פירצה אלא בגדולים. והתחברותם עם בנות האדם היינו השפלים היה נפילה מגדלותם, ולכן פירשו ל' נפילים שנפלו והפילו את העולם.

ובמדרש רבה שם, לא נחתם דינם עד נזדקקו לזכר ולבהמה וכתבו לזכר ולבהמה כתובה. והיינו שענין הכתובה הוא שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, ור"ל להעלות את מעלות האשה ומעמדה כעין מעל האיש שאינו יוצא ממנה אלא לרצונו. ולכן פילגש היא שלא בכתובה ומעמדה שפל.

והכותב כתובה לבהמה, הוא שיא הירידה מגדלות, שרואה עצמו שווה לבהמה בתכלית. וזה נפילה שאין כדוגמתה, משיא הגדלות של בני אלקים לשיא השפלות.

וע' ברמב"ם הל' מלכים שמי הוא ספר יום אחד נפסל מלהיות מלך ישראל לעולם.

ועוד הביא הרמב"ן שם את דברי הפרקי דר' אליעזר, עיי"ש, שבני אלקים היינו מלאכים ממש, שנפלו ממעלתם של אש אוכלה להתלבש בעפר ונכשלו בבנות האדם, והולידו עוג וסיחון, ע' ברש"י יומא ס"ז, בענין עזאזאל. ובהקדמה לשב שמעתתא הקשה הלא אין למלאכים בחירה והיאך חטאו, ותירץ שנתקלקלו כתולדה מקלקול האדם, והיינו שעל ידי בני הדיינים נתקלקלו אף המלאכים עצמם.

כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ, אפילו החיות ובהמות נתחברו לשאינו מינם מחמת קלקול האדם, ואפילו החטים מבואר במדרש מוציא את שאינו מינו על ידי קלקול האדם.

והשתא, אמר רשב"י אין פירצה אלא בגדול, שרק על ידי חטא בני הדיינים ואין מוחה בידם נעשה כהיתר אצל כל בני הדור. וא"כ עיקר אחריות החטא הוא על אותם גדולים עצמם, וע' בזה באלשיך במגילת רות, שלמתחיל בחטא תשע מעשר ידות האחריות הזה שנמשך אחריו.

ולכן עיקר העונש היו לגדולים, וכל הענקים ונפילים לא היו אמורים להנצל אלא משום שעוג תלה את עצמו על התיבה מבחוץ. וא"כ אף אצל החיות עיקר הקלקול מחמת חטא האדם הוא באותו מין שמשקף גדולה, ויתכן שזה הדיינוזאר. ולא קלטה התיבה אלא החיות שלא נתקלקלו להתחבר עם שאינו מינן, ויתכן מאחר ועיקר הקלקול היה בדיינוזאר לכן לא נמצא מהן זוג שלא נתקלקל בשאינו מינן, ולכן לא קלטתם התיבה ולא נשתייר מהם כלום לאחר המבול.

ולכן י"ל שאצל הדגים שלא נתקלקלו, בהיותם במים שהוא למעלה מן האדמה, כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ, בהיותו ארץ, לכן במים עד היום יש בריה שהוא גדולה אפילו מהדיינוזאר בעצמו, ודו"ק.